

MARICICA
De Luiza Vlădescu

Maricica este o fetiță din grupa mică. Dimineața ea se pregătește să plece la grădiniță. Se scoală, se îmbracă, se uită în oglindă și cântă:

- Mă așteaptă grădinița,
Ce frumoasă e fetița!
Cănăfior alb la ciorap,
Fundă roșie pe cap!

Așa cântă Maricica și dă să iasă pe ușă afară, când deodată se aude strigată:

- Maricică, Maricică... nu pleca, ești murdărică!

Maricica se întoarce:

- Cine mă strigă?

- Eu, pieptenele... Nu te-ai pieptănat!

- Nici nu te-ai spălat! Îi strigă apa din lighean.

- Nici cu săpun nu te-ai dat... se răsuțește săpunul supărat în farfuriuara sa

- Nici pe dinți nu te-ai spălat! spune periuța de dinți.

Și pieptenele, și apa, și săpunul, și peria de dinți sar în sus și strigă:

- Întoarce-te, întoarce-te, Maricică!... Nu vezi că ești murdărică?

Rău se supără Maricica. Le scoate limba, se strâmbă și spune:

- Nu vreau să vorbesc cu voi. Sunt supărată. Tu, apă, ești rece și odată, când m-am spălat pe față mi-ai alunecat pe gât. Tu, săpunule te bagi unde nu-ți fierbe oala! Când vreau să mă dau cu săpun numai pe frunte și pe obraji, tu mi te bagi și în urechi și în nas și-n ochi... Cu pieptenele sunt supărată, că mă trage de păr... Și cu tine, perie de dinți, nu vreau să vorbesc, că ai pastă amară... și mă ustură limba... Să mă lăsați în pace!

- Maricică, Maricică! Îi strigară apa, săpunul, pieptenele și periuța de dinți.

Maricica se uită în oglindă și-și întrebă fundița și cănăfiorii de la șosete:

- Sunt murdărică?

- Nuu... Îi răspund fundița și cănăfiorii. Ești gătită, draga noastră.

- Dar apa și săpunul spun că nu sunt spălată, pieptenele spune că nu sunt pieptănată...

- Vai, Maricică, Îi șoptesc fundița și cănăfiorii, ce te iei după ei? Nu te vezi că ești curată? Uite!

Fața n-are nici o pată.

Nasul s-a cam murdărit, că-i răcit...

Părul este sub căciulă;

dinții sunt pitiți în gură;

mâna, vezi, mănușă are...

Nu-i nevoie de spălare!

- Așa?

- Daaaa!

- Atunci pot pleca.

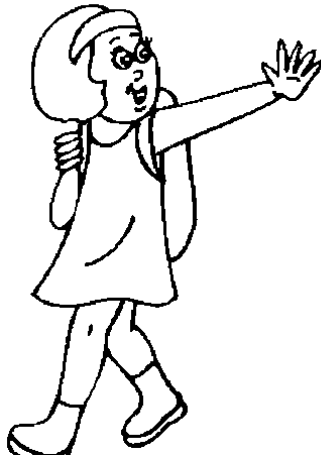

Și Maricica pleacă la grădiniță cântând:

*Mă așteaptă grădinița,
Ce frumoasă e fetița!*

La grădiniță, grupa mică a întins o horă mare. Maricica voioasă, s-a prins în horă... și cântă cu ceilalți copii:

- *Coroana e rotundă,*

*Rotundă e și luna,
Frumoasă e și fata...
Pe care o aleg...*

Maricica cântă și se învârteste în horă... dar pe ea nu o alege nimeni să joace în mijlocul horei.

- Alege-mă și pe mine! strigă Maricica unei fetițe.

- Nu te aleg, că nu ești pieptănată...

- Alege-mă tu! strigă ea unui băiat, ce se află în mijlocul horei.

- Nu... nu te aleg, Maricică, fiindcă ești murdărică.

- Ei, și? ridică Maricica din umeri. Nu mai pot! Iaca eu mă joc cu Ursulache...

Plecă din horă, își ia ursulețul din dulap și se așază pe un scăunel. Își privește pe furiș mâinile și-și întrebă în șoaptă fundița:

- Sunt eu murdărică?

- Nuuuu... știi, răspunse fundița. Eu văd că fața n-are nici o

pată, nasul s-a cam murdărit, da-i răcit.

- Taci, taci! strigă ursulețul. Ești o fundiță mincinoasă... Azi nu s-a spălat deloc... Eu cu Maricica nu mă joc.

Și ursulețul se răsuțește și sare din mâinile Maricicai.

Fundița a tăcut. Au tăcut și cânăfiorii.

Maricica-i singură și-i vine să plângă...

Copiii se joacă și cântă:

- *Coroana e rotundă,*

Rotundă e și luna,

Frumoasă e și fata...

Pe care o aleg...

Maricica ia o păpușică, dar păpușica îi strigă:

- Lasă-mă-n pace! Îmi murdărești rochița cu mâinile tale murdare!... Lasă-mă...

Începe să plângă Maricica... Și plânge, și plânge... și lacrimile-i curg șiroaie pe obraz. Iar pe unde trec ele rămân dăre curate. Se frecă Maricica la ochi cu mâna, dar mâna-i murdară de marmeladă, și de ou, și de plastilină... și-și mânjește toată fața...

Râd copiii și strigă:

- Maricică, Maricică, noi nu vrem în grupa mică să avem o murdărică!

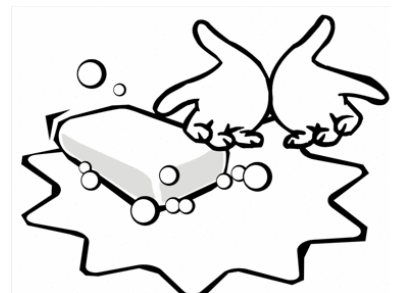
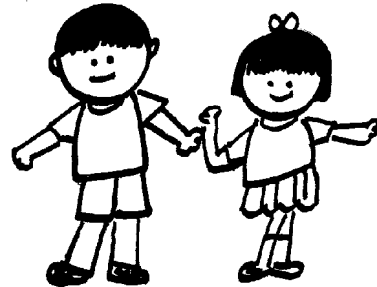
Plecă Maricica acasă. Pieptenele, săpunul și periuța de dinți nici că se uită la ea. Aleargă Maricica la apă dar apa o stropește și-o ocărăște:

- Nu, nu te apropia de mine. Eu sunt rece, nu sunt bună...

Ia săpunul, dar săpunul îi sare din mână și îi strigă:

- Nu te pot ajuta. Am clăbuci și-ți intru în urechi, și-n nas și-n ochi.

Când să ia pieptenele, el îi strigă:

- Nu vreau să te ajut, ai spus că te trag de păr...

Periuța de dinți se tânguie și ea:

- Eu am pastă amară... nu pot să-ți spăl dințișorii. Și-apoi, tu te-ai supărat pe noi

- Nu, ... plânge Maricica. Nu mai sunt supărată. Vreau să fiu curată... Copiii din grupa mică m-au gonit, că-s murdărică...

- Ești murdărică? se mirară pieptenele și apa, periuța de dinți și săpunul... Parcă spuneai că fața n-are nici o pată... nasul s-a cam murdărit că-i răcit. Părul este sub căciulă, dinții sunt pitiți în gură, mâna, vezi, mânușă are... Nu-i nevoie de spălare.

Fundița i se clătină în păr:

- Nu, nu, nu-i nevoie!

Dar Maricica își scoase fundița, și apa... fâș, fâș... spală fetița. Și săpunul face spumă multă, multă, și-o spală pe ochișori, pe obrăjori, pe urechi, pe mâini, pe gât. Pieptenele o piaptănă, periuța de dinți o spală...

Tare frumoasă e acum Maricica! Se uită-n oglindă și râde:

- Mai sunt oare murdărică?

Apa și săpunul, pieptenele și periuța de dinți îi cântă:

- *Maricică, Maricică, nu mai ești o murdărică...*

Ești o fată curățică, cum sunt toți din grupa mică! “

